

Società Italiana Imprese Balneari (C-598/22)

Datum rozhodnutí: 11. července 2024

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátnímu pravidlu, které stanoví, že není-li v koncesní listině stanoveno jinak, je koncesionář po uplynutí platnosti koncese na užívání pozemků ve veřejném vlastnictví povinen okamžitě, bezplatně a bez náhrady převést do tohoto vlastnictví neodstranitelné stavby, které vybudoval na koncesovaných pozemcích, a to i v případě obnovení koncese.*

Skutkové okolnosti: Společnost SIIB provozuje nepřetržitě od roku 1928 na území obce plážový klub, který se z převážné části nachází na přímořských pozemcích ve veřejném vlastnictví. SIIB tvrdí, že na tomto pozemku legálně postavila řadu staveb, z nichž část byla zapsána do inventárního soupisu převedeného majetku v roce 1958. Další stavby byly vybudovány později, a to v období od roku 1964 do roku 1995. Rozhodnutím ze dne 20. listopadu 2007 klasifikovala obec různé stavby, které zasahují do této oblasti a jsou považovány za obtížně odstranitelné, jako příslušenství přímořských pozemků ve veřejném vlastnictví. Podle tohoto rozhodnutí přešly tyto stavby po uplynutí doby platnosti koncese č. 36/2002, která platila od 1. ledna 1999 do 31. prosince 2002 a byla koncesí č. 27/2003 obnovena do 31. prosince 2008, právoplatně do vlastnictví obce. Dne 23. září 2008 oznámila obec společnosti SIIB, že zahájila postup spočívající v převodu dosud nepřevedeného příslušenství majetku ve veřejném vlastnictví, avšak neukončila jej. Následně udělila této společnosti koncesi na užívání přímořských pozemků ve veřejném vlastnictví č. 181/2009 platnou na dobu šesti let od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2014.

Právní stránka: Obnovení koncese k užívání pozemků ve veřejném vlastnictví se projevuje sledem dvou titulů k užívání pozemků ve veřejném vlastnictví, a nikoli opakováním nebo prodlužováním této koncese. Takový výklad je ostatně způsobilý zaručit, že k udělení koncese může dojít až po ukončení nabídkového řízení, v němž si budou všichni zájemci a uchazeči rovni. Otázka, zda stavby vybudované koncesionářem na pozemcích ve veřejném vlastnictví v průběhu koncese musí být bezúplatně převedeny do vlastnictví státu, je součástí smluvního vyjednávání mezi

osobou veřejného práva udělující koncesi a jejím koncesionářem. Podle čl. 49 odst. 1 zákona o letecké a lodní dopravě totiž pouze podpůrně („Není-li v koncesní listině stanoveno jinak“) platí, že „po skončení koncese [zůstávají] neodstranitelné stavby vybudované na pozemcích ve veřejném vlastnictví ve vlastnictví státu, a to bez jakékoli náhrady nebo vyrovnání, aniž je dotčeno právo orgánu udělujícího koncesi nařídit jejich demolici a uvedení pozemků ve veřejném vlastnictví do původního stavu“.

Související judikatura: rozsudek ze dne 28. ledna 2016, *Laezza*, C-375/14, EU:C:2016:60

Relevantní právní úprava: článek 49 SFEU

Valančius (C-119/23)

Datum rozhodnutí: 29. července 2024

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby vláda členského státu, která zřídila skupinu nezávislých odborníků pověřenou hodnocením kandidátů na funkci soudce Tribunálu Evropské unie a sestavením seznamu kandidátů splňujících požadavky stanovené v těchto ustanoveních, navrhla z kandidátů uvedených na tomto seznamu jiného kandidáta než kandidáta s nejlepším hodnocením, pokud navrhovaný kandidát splňuje tyto požadavky.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím přijatým vzájemnou dohodou vlád členských států na návrh litevské vlády byl V. Valančius jmenován soudcem Tribunálu Evropské unie (dále jen „Tribunál“) s účinností od 13. dubna 2016. Jeho funkční období skončilo dne 31. srpna 2019, ale na základě čl. 5 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie pokračoval ve výkonu funkce i po tomto datu. V březnu 2021 byla zveřejněna výzva k podávání kandidatur za účelem výběru kandidáta Litevské republiky na funkci soudce Tribunálu. Nařízením č. 1R-65 byl přijat popis výběrového řízení a byla vytvořena pracovní skupina složená převážně z nezávislých odborníků (dále jen „pracovní skupina“), jež byla pověřena provedením tohoto výběru. Pracovní skupina poté provedla uvedený výběr, v jehož závěru sestavila seznam kandidátů seřazených sestupně podle dosaženého počtu bodů (dále jen „seznam kandidátů“). Dne 11. května 2021 předložil ministr spravedlnosti litevské vládě návrh rozhodnutí, kterým byla navržena kandidatura

nejlépe ohodnocené osoby na seznamu kandidátů, a sice V. Valančiuse, na funkci soudce Tribunálu. Rozhodnutím ze dne 6. dubna 2022 předložila litevská vláda prezidentovi Litevské republiky a litevskému parlamentu ke schválení kandidaturu osoby zařazené na druhém místě na seznamu kandidátů. Rozhodnutím ze dne 4. května 2022 litevská vláda po obdržení souhlasu prezidenta Litevské republiky a litevského parlamentu navrhla tuto osobu jako kandidáta na funkci soudce Tribunálu.

Právní stránka: Existence otevřeného, transparentního a přísného výběrového řízení je sice relevantním faktorem v rámci ověřování, zda navržený kandidát tyto požadavky splňuje, neexistence takového řízení však sama o sobě nepředstavuje důvod pro zpochybnění tohoto splnění. Pro účely takového ověření může výbor uvedený v článku 255 SFEU požádat vládu, která návrh podala, o předložení doplňujících informací nebo jiných skutečností, které považuje za nezbytné pro svá jednání, přičemž tato vláda je na základě zásady loajální spolupráce stanovené v čl. 4 odst. 3 SEU povinna mu takové informace a skutečnosti předat. Je třeba konstatovat, že pokud jako ve věci v původním řízení členský stát zavedl postup výběru kandidátů na funkce soudce Tribunálu, v jehož rámci byla skupina složená převážně z nezávislých odborníků pověřena ohodnocením těchto kandidátů a sestavením seznamu kandidátů z těch z nich, kteří splňují požadavky stanovené v čl. 19 odst. 2 třetím pododstavci SEU a v článku 254, druhý pododstavec SFEU, pouhá skutečnost, že se vláda tohoto členského státu rozhodla navrhnout jiného kandidáta uvedeného na tomto seznamu, než je kandidát s nejlepším ohodnocením, sama o sobě nepostačuje k závěru, že tento návrh může vyvolat oprávněné pochybnosti o tom, zda navržený kandidát splňuje tyto požadavky. Skutečnost, že výbor uvedený v článku 255 SFEU vyjádřil kladné stanovisko ke kandidátovi navrženému litevskou vládou, který byl zařazen na uvedený seznam na třetím místě, potvrzuje, že rozhodnutí vlád členských států jmenovat tohoto kandidáta je v souladu s požadavky stanovenými v čl. 19 odst. 2 třetím pododstavci SEU a v čl. 254 druhém pododstavci SFEU.

Související judikatura: rozsudek ze dne 29. března 2022, *Getin Noble Bank*, C-132/20, EU:C:2022:235, jakož i ze dne 22. února 2022, *Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě)*, C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100

Relevantní právní úprava: článek 19 odst. 2 třetí pododstavec SEU a čl. 254 druhý pododstavec SFEU

HDI Global (spojené věci C-771/22 a C-45/23)

Datum rozhodnutí: 29. července 2024

Závěr: *Záruka přiznaná cestujícím pro případ platební neschopnosti pořadatele se použije v případě, že cestující ukončí z důvodu nevyhnutelných a mimořádných okolností svou smlouvu o souborných službách pro cesty, pokud se tento pořadatel ocitne po tomto ukončení smlouvy v platební neschopnosti a tomuto cestujícímu nebyly před vznikem této platební neschopnosti vráceny veškeré uskutečněné platby, na které má nárok podle posledně uvedeného ustanovení.*

Skutkové okolnosti: Společnost HDI Global je pojišťovací společností, která uzavřela s cestovní kanceláří Flamenco Sprachreisen GmbH (dále jen „Flamenco“) pojistnou smlouvu na krytí rizik spojených s platební neschopností posledně uvedené společnosti, která jsou uvedena v § 3 nařízení spolkové ministryně pro digitalizaci a podnikání o souborných službách pro cesty a spojených cestovních službách. Dne 3. března 2020 uzavřel XY se společností Flamenco smlouvu o souborných službách pro cesty na období od 3. května do 2. června 2020 do Las Palmas na Kanárských ostrovech, Španělsko. Dne 9. března 2020 XY plně uhradil cenu tohoto zájezdu ve výši 2 656 eur. Dne 16. března 2020 ukončil XY tuto smlouvu mimo jiné v důsledku varování vydaného rakouskými a španělskými orgány z důvodu šíření covidu-19. Flamenco toto ukončení smlouvy nezpochybnila, ale nevrátila XY dotčenou cenu zájezdu. Dne 9. června 2022 vyhlásil zemský soud v Linci, Rakousko, v insolvenčním řízení úpadek společnosti Flamenco.

Právní stránka: Cílem směrnice 2015/2302 je dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Článek 17 této směrnice přispívá k dosažení tohoto cíle tím, že směřuje k ochraně cestujících před finančním rizikem spojeným s platební neschopností pořadatele. S ohledem na skutečnost, že cestující uhradí celou cenu zájezdu nebo její část předtím, než bude moci využít cestovních služeb pořadatele, je totiž vystaven riziku ztráty příslušné částky, pokud se pořadatel následně ocitne v platební neschopnosti. S ohledem na tento cíl musí být přítom referenčním bodem pro srovnání situace cestujícího, který ukončí svoji smlouvu o souborných službách pro cesty v některé

ze situací uvedených v této směrnici poté, co uhradil celou cenu zájezdu nebo její část, která však nebyla vrácena z důvodu, že se pořadatel ocitl po tomto ukončení smlouvy v platební neschopnosti, se situací cestujícího, jehož zájezd nebyl uskutečněn a kterému nebyla vrácena částka z důvodu platební neschopnosti tohoto pořadatele, riziko finančních ztrát dotyčného cestujícího. Z hlediska tohoto referenčního bodu je situace obou výše uvedených cestujících srovnatelná. V obou případech je totiž cestující vystaven finančnímu riziku, že z důvodu platební neschopnosti pořadatele nebude moci získat zpět částky, které mu zaplatil, přestože by na ně měl nárok na základě směrnice 2015/2302. Na základě zásady rovného zacházení se musí jak na cestujícího, jehož souborné služby pro cesty nelze uskutečnit z důvodu platební neschopnosti pořadatele, tak na cestujícího, který ukončil svou smlouvu o souborných službách pro cesty, zejména na základě čl. 12 odst. 2 směrnice 2015/2302, vztahovat záruka pro případ platební neschopnosti pořadatele stanovená v čl. 17 odst. 1 této směrnice, pokud jde o vrácení částek, které jim náleží, ledaže by rozdílné zacházení s těmito dvěma kategoriemi cestujících bylo objektivně odůvodněno.

Související judikatura: rozsudky ze dne 19. listopadu 2009, *Sturgeon a další*, C-402/07 a C-432/07, EU:C:2009:716, jakož i ze dne 16. listopadu 2023, *Ligue des droits humains (Ověření zpracování údajů dozorovým úřadem)*, C-333/22, EU:C:2023:874

Relevantní právní úprava: článek 17 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2302 o souborných cestovních službách a spojených cestovních službách

LivaNova (C-713/22)

Datum rozhodnutí: 29. července 2024

Závěr: Pravidlo společné a nerozdílné odpovědnosti nástupnických společností se vztahuje nejen na pasiva určité povahy, která nebyla přidělena v projektu rozdělení, ale i na pasiva neurčité povahy, jako jsou náklady na sanaci a škody na životním prostředí, které byly zjištěny, vyčísleny nebo konsolidovány po dotčeném rozdělení, pokud jsou důsledkem jednání rozdělené společnosti, ke kterému došlo před rozdělením.

Skutkové okolnosti: Dne 13. května 2003 přistoupila společnost SNIA k rozdělení, které bylo provedeno podle italského práva s účinky od 2. ledna 2004 a v jehož rámci převedla část svého obchodního jmění, a sice

všechny své podíly v odvětví biomedicíny, na nově založenou společnost Sorin. Ministerstvo životního prostředí podalo proti společnosti SNIA žaloby na náhradu škod na životním prostředí, které tato společnost údajně způsobila v souvislosti s činností v odvětví chemických látek, kterou vykonávala prostřednictvím svých dceřiných společností Caffaro a Caffaro Chimica ve třech průmyslových areálech nacházejících se v Brescii (Itálie), Torviscose (Itálie) a Colleferro (Itálie). Společnost SNIA, na kterou byla v roce 2010 uvalena mimořádná správa, podala proti společnosti Sorin a proti Ministerstvu hospodářství a financí, Ministerstvu životního prostředí a kanceláři předsedy Rady ministrů žalobu u Soudu prvního stupně v Miláně, Itálie, kterou se domáhala určení, že společnost Sorin je společně a nerozdílně odpovědná – a to i vůči těmto orgánům veřejné správy – za veškeré dluhy vyplývající z nákladů na sanaci a ze škod na životním prostředí, za něž před rozdělením odpovídala společnost SNIA. Žalované orgány veřejné správy navrhovaly, aby byla společnost Sorin považována za společně a nerozdílně odpovědnou se společností SNIA. V roce 2015 se společnost Sorin stala společností LivaNova.

Právní stránka: Mezi třetí osoby, jejichž zájmy šestá směrnice 82/891 chrání, patří osoby, které ke dni dotčeného rozdělení ještě nelze kvalifikovat jako věřitele či držitele jiných cenných papírů, avšak které tak mohou být kvalifikovány po tomto rozdělení kvůli takovým situacím nastalým před rozdělením, jako je porušení práva životního prostředí, o kterém je rozhodnuto až po tomto rozdělení. Tento výklad pojmu „třetí osoba“ ve smyslu šesté směrnice 82/891 potvrzuje výklad pojmu „pasiva“ uvedeného v čl. 3 odst. 3 písm. b) první věty této šesté směrnice v tom smyslu, že zahrnuje i taková pasiva neurčité povahy, jako jsou náklady na sanaci a škody na životním prostředí, které byly zjištěny, vyčísleny nebo konsolidovány po dotčeném rozdělení, ale jsou důsledkem jednání, k němuž došlo před tímto rozdělením. Kdyby takový výklad pojmu „pasiva“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 písm. b) první věty šesté směrnice 82/891 nebyl přijat, rozdělení by mohlo pro podnik představovat způsob, jak se na úkor dotyčného členského státu nebo jiných případně dotčených osob vyhnout následkům protiprávních jednání, kterých se dopustil. Za tímto účelem by totiž postačovalo, aby tento podnik provedl rozdělení před vyčíslením nákladů na sanaci a škod na životním prostředí, jež by byly důsledkem jednání, k němuž

došlo před tímto rozdělením. I z bodů odůvodnění zmíněných v bodě 65 tohoto rozsudku ovšem vyplývá, že cílem šesté směrnice 82/891 je právě zabránit tomu, aby se podnik v důsledku rozdělení akciové společnosti, kterou ovládá, vyhnul svým závazkům vůči zúčastněným stranám, jakými jsou jeho společníci, akcionáři, věřitelé nebo dotčené třetí osoby. Kromě toho je třeba uvést, že třetím osobám se tímto výkladem nepřiznává nadměrná ochrana na úkor nově založených společností, jelikož druhá věta čl. 3 odst. 3 písm. b) šesté směrnice 82/891 členským státům umožňuje omezit společnou a nerozdílnou odpovědnost těchto společností vyšší jmění, které jim bylo přiděleno v dotčeném projektu rozdělení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 5. března 2015, *Modelo Contiente Hipermercados*, C-343/13, EU:C:2015:146, ze dne 30. ledna 2020, I. G. I., C-394/18, EU:C:2020:56

Relevantní právní úprava: článek 3 odst. 3 písm. b) šesté směrnice Rady 82/891/EHS, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy [o EHS] o rozdělení akciových společností

ASCEL (C-436/22)

Datum rozhodnutí: 29. července 2024

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě členského státu, podle které je vlk obecný vyhlášen za druh, jehož jedinci mohou být loveni na části území tohoto členského státu, kde se na něj nevztahuje přísná ochrana, když stav tohoto druhu z hlediska ochrany v uvedeném členském státě je kvalifikován jako „nepříznivý a nevhodný“. V tomto ohledu je třeba zohlednit zprávu vypracovanou každých šest let, všechny nejnovější vědecké poznatky, včetně poznatků získaných sledováním, jakož i zásadu obezřetnosti zakotvenou v čl. 191 odst. 2 SFEU.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím ze dne 9. října 2019 Generální ředitelství pro přírodní dědictví a lesnickou politiku Kastilie a Leónu schválilo plán oblastního lovu vlka obecného v honebních oblastech severně od řeky Duero v Kastilii a Leónu pro lovecké sezóny 2019/2020, 2020/2021 a 2021/2022. Tento plán se zakládá na regionálním sčítání vlků obecných z let 2012 a 2013, které bylo součástí celostátního sčítání provedeného v letech 2012 až 2014, jakož i na výročních monitorovacích zprávách, které vyžadují menší úsilí vynaložené při pozorování a sledování, než je úsilí, které vyžaduje příprava sčítání. Uvedený plán na základě dostupných údajů a s použitím různých faktorů odhaduje počet vlků

obecných žijících severně od řeky Duero v Kastilii a Leónu před lovem na 1 051 jedinců. Celostátní sčítání odhalilo celkem 297 smeček ve Španělsku, z nichž 179 spadá do sčítání Kastilie a Leónu, což představuje 60,3 % celkového počtu zjištěného na celostátní úrovni. Podle závěrů tohoto plánu by roční úmrtnost přesahující 35 % vedla k poklesu populace tohoto druhu. Dne 14. listopadu 2019 podalo ASCEL odvolání proti rozhodnutí ze dne 9. října 2019, které bylo zamítnuto rozhodnutím ministra autonomního společenství pro rozvoj a životní prostředí Autonomního společenství Kastilie a León ze dne 9. března 2020.

Právní stránka: Zásada obezřetnosti znamená, že v případě, že přetrvává nejistota o existenci a rozsahu rizika, lze přijmout ochranná opatření a nemusí se čekat na úplné prokázání skutečné existence a závažnosti těchto rizik. Opatření na ochranu určitého druhu, jako je omezení nebo zákaz lovu, mohou být považována za nezbytná, pokud na základě nejlepších dostupných vědeckých poznatků přetrvává nejistota ohledně stávajících rizik pro zachování příznivého stavu tohoto druhu z hlediska ochrany. I když směrnice o stanovištích přebírá rozlišení mezi populacemi vlka obecného nacházejícími se jižně od řeky Duero a populacemi nacházejícími se severně od této řeky, v souladu s článkem 193 SFEU nebrání ochranná opatření přijatá na základě článku 192 SFEU, který je právním základem této směrnice, tomu, aby každý členský stát zachovával a zaváděl přísnější ochranná opatření. Je třeba dodat, že v rámci přísné ochrany poskytované na základě článku 12 směrnice o stanovištích lze odchyt a usmrcování povolit pouze výjimečně, pokud neexistuje jiné uspokojivé řešení a pokud odchylka nemá negativní vliv na zachování příznivého stavu populací dotčených druhů z hlediska ochrany v jejich přirozeném areálu rozšíření, a v souladu s požadavky článku 16 této směrnice. Soudní dvůr kromě toho upřesnil, že výjimka založená na čl. 16 odst. 1 směrnice o stanovištích musí být použita konkrétně a jednotlivě, aby reagovala na přesně vymezené požadavky a specifické situace.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. října 2019, *Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola*, C-674/17, EU:C:2019:851, ze dne 6. května 2021, *Bayer CropScience a Bayer v. Komise*, C-499/18 P, EU:C:2021:367

Relevantní právní úprava: článek 14 směrnice Rady 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a plně rostoucích rostlin

CU (Assistance sociale – Discrimination indirecte) (spojené věci C-112/22 a C-223/22)

Datum rozhodnutí: 29. července 2024

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě členského státu, která k tomu, aby se na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícimi rezidenty, vztahovalo opatření sociálního zabezpečení, sociální podpory nebo sociální ochrany, vyžaduje splnění podmínky, jež se vztahuje rovněž na státní příslušníky tohoto členského státu, aby měli v uvedeném členském státě pobyt po dobu nejméně deseti let, z toho poslední dva roky nepřetržitě, a která za jakékoli nepravdivé prohlášení týkající se této podmínky pobytu ukládá trestní sankci.*

Skutkové okolnosti: CU a ND jsou státními příslušnicemi třetích zemí a dlouhodobě pobývajícimi rezidenty v Itálii. CU byla v Itálii přihlášena k pobytu dne 29. března 2012. ND byla k pobytu v tomto státě přihlášena dne 24. března 2013. Státní zástupce při Soudu prvního stupně v Neapoli, Itálie, podal obžalobu proti CU a ND z důvodu, že spáchaly trestný čin uvedený v čl. 7 odst. 1 nařízení s mocí zákona č. 4/2019 tím, že dne 27. srpna 2020 a 9. října 2020 údajně podepsaly žádosti o přiznání „všeobecného základního příjmu“, v nichž nepravdivě prohlásily, že splňují podmínky pro přiznání této dávky, včetně podmínky nejméně desetiletého pobytu v Itálii stanovené uvedeným nařízením s mocí zákona. Z tohoto důvodu CU a ND údajně obdržely bezdůvodně částky v celkové výši 3 414,40 eura a 3 186,66 eura. Soud prvního stupně v Neapoli, Itálie, který je předkládajícím soudem, má pochybnosti o souladu nařízení s mocí zákona č. 4/2019 s unijním právem, jelikož toto nařízení s mocí zákona mimo jiné vyžaduje, aby státní příslušníci třetích zemí měli pro účely získání „všeobecného základního příjmu“, který je dávkou sociální podpory určenou k zajištění životního minima, pobyt v Itálii po dobu nejméně deseti let, z toho poslední dva roky nepřetržitě. Uvedený soud má za to, že touto podmínkou zavádí toto nařízení s mocí zákona nepříznivé zacházení s těmito státními příslušníky, včetně těch, kteří jsou držiteli povolení k dlouhodobému pobytu, oproti tuzemským státními příslušníkům.

Právní stránka: Rozdílné zacházení mezi státními příslušníky třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícimi rezidenty, a státními

příslušníky dotyčného členského státu nemůže být odůvodněno konkrétně skutečností, že se nacházejí v odlišné situaci z důvodu jejich vazeb k tomuto členskému státu. Takové odůvodnění by bylo v rozporu s čl. 11 odst. 1 písm. d) směrnice 2003/109, který vyžaduje rovné zacházení s těmito osobami v oblasti sociálního zabezpečení, sociální podpory a sociální ochrany. Směrnice 2003/109 totiž v čl. 4 odst. 1 stanoví podmínku oprávněného a nepřetržitého pobytu po dobu pěti let na území členského státu, aby státnímu příslušníkovi třetí země mohlo být tímto členským státem přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Z tohoto ustanovení ve spojení s bodem 6 odůvodnění této směrnice vyplývá, že unijní normotvůrce měl za to, že taková doba oprávněného a nepřetržitého pobytu v délce pěti let svědčí o „usídlení dotyčné osoby v zemi“, a musí být proto považována za dostatečnou k tomu, aby tato osoba měla po získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta právo na rovné zacházení se státními příslušníky uvedeného členského státu, zejména v oblasti sociálního zabezpečení, sociální podpory a sociální ochrany, v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice. Členský stát tedy nemůže jednostranně prodloužit dobu pobytu nezbytnou k tomu, aby dlouhodobě pobývajícím rezidentem mohl požívat práva zaručeného v čl. 11 odst. 1 písm. d) směrnice 2003/109, jinak poruší posledně uvedené ustanovení a jím sledovaný cíl, kterým je, jak vyplývá z bodu 12 odůvodnění téže směrnice, zajistit, aby právní postavení tohoto dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo „skutečným nástrojem integrace dlouhodobě pobývajícího rezidenta do společnosti, ve které žije“. Z toho vyplývá, že taková podmínka pobytu v délce deseti let, z toho posledních dvou let nepřetržitě, jako je podmínka dotčená v původních řízeních, je v rozporu s čl. 11 odst. 1 písm. d) směrnice 2003/109.

Související judikatura: rozsudek ze dne 25. listopadu 2020, *Istituto nazionale della previdenza sociale (Rodinné dávky pro dlouhodobě pobývající rezidenty)*, C-303/19, EU:C:2020:958

Relevantní právní úprava: článek 11 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícimi rezidenty, ve spojení s článkem 34 Listiny základních práv Evropské unie

Zpracoval: Jan Tlamycha